

رازهای سرزمین عرفات

در فاصله حدود 21 کیلومتری شهر مکه، سرزمین مقدسی است با پیشینه تاریخی دیرینه که نامش عرفات است. عده‌ای معتقدند این سرزمین را عرفات گویند زیرا مردم در آن سرزمین به گناهان خود اعتراف می‌کنند.

در فاصله حدود 21 کیلومتری شهر مکه، سرزمین مقدسی است با پیشینه تاریخی دیرینه که نامش عرفات است. عده‌ای معتقدند این سرزمین را عرفات گویند زیرا مردم در آن سرزمین به گناهان خود اعتراف می‌کنند. به گزارش خبرنگار جامعه فارس، در فاصله حدود 21 کیلومتری شهر مکه، سرزمین مقدسی است با پیشینه تاریخی دیرینه که نامش عرفات است. حاجیان پس از پوشیدن لباس احرام، برای انجام حج تمتع، راهی آنجا شده و از ظهر روز نهم ذیحجه تا غروب آفتاب، در این سرزمین وقوف می‌کنند و به دعا و نیایش می‌پردازند تا خدای رحمان، به آنها رحمت آورده بار دیگر اجازه ورود به حرم را به آنان عطا کند.

نامگذاری عرفات

عرفات، از ریشه عرف گرفته شده و به گفته راغب: بیانگر شناخت آثار اشیاء همراه با تفکر و تدبر است. در این که چرا عرفات را بدین اسم خوانده‌اند، اختلاف نظر وجود دارد:

1- برخی گفته‌اند: آدم و حوا پس از رانده شدن از بهشت و فرود آمدن بر زمین، در این سرزمین یکدیگر را ملاقات کرده، همدیگر را شناختند، از این رو آنجا را عرفات نامیده‌اند. (معجم البلدان، ج 4، ص 117)

2- گروهی دیگر عقیده دارند: از آن رو این سرزمین را عرفات گویند که مردم در آن به گناهان خود اعتراف می‌کنند. (همان)

3- امام صادق (ع) پس از بیان ماجرای فرود آمدن حضرت آدم (ع) در عرفات و همراهی نمودن جبرئیل با ایشان، فرمودند: جبرئیل به آدم گفت: هنگامی که خورشید غروب کرد، هفت مرتبه به گناه خود اعتراف کن و هفت مرتبه نیز توبه و طلب آمرزش نما و آدم چنین کرد.

پس آنجا عرفات نامیده شد؛ زیرا آدم در آن، به گناه خود اعتراف کرد و برای فرزندان او نیز سنت شد که در این سرزمین به گناهان خود اعتراف کرده، از خداوند آمرزش بخواهند، همانگونه که آدم چنان کرد... (مستدرک، ج 10، باب 14)

4- دیگری گفته است: از آن جهت که حاجیان در این سرزمین با یکدیگر آشنا می‌شوند، این روز را روز عرفه و این سرزمین را عرفات نام نهاده‌اند. (احکام حج و اسرار آن، ص 237)

5- و سرانجام گفته‌اند: چون جبرئیل مناسک حج را به ابراهیم خلیل الرحمان آموخت و وی را نسبت به عرفه آگاه ساخت، آن گاه به او گفت: أعرفت؟ و ابراهیم پاسخ داد: آری. از این رو آنجا را عرفات نامیده‌اند. (معجم البلدان، ج 4، ص 117)

از مجموع آنچه گفته شد شاید بتوان گفت اعتراف به گناه که در وجه تسمیه دوم و سوم آمده و امام صادق (ع) نیز مهر تأیید بر آن نهاده‌اند، بهترین دلیل نامگذاری این سرزمین مقدس به عرفات است.

سرزمین آمرزش و پذیرش دعا

این سرزمین جایگاهی است که پیامبران، از آدم گرفته تا نبی خاتم محمد بن عبدالله (ص) و از اوصیای آن حضرت، علی بن ابی طالب (ع) تا مهدی موعود (عج) در آنجا

حضور داشته و دارند، و شیوه دعا کردن و بهره برداری از چنین روز ارزشمندی را به دیگران و به‌خصوص پیروانشان آموخته‌اند.

در روایات درباره آمرزش گناهان در عرفات، به حدی سخن گفته‌اند که همراه با شنیدن نام عرفه و عرفات، مغفرت و رحمت الهی در ذهن‌ها متجلی می‌شود.

حضرت علی (ع) فرمود: آن‌گاه که در حجة الوداع، رسول خدا (ص) حج گزارد، در عرفات وقوف کرد، سپس رو به مردم کرده، سه مرتبه

فرمود: خوش آمدید فرستادگان خداوند، کسانی که اگر درخواست کنند به آنان عطا شود و فردای قیامت در پاداش هر درهم یک هزار حسنه، دریافت دارند. سپس فرمود: ای مردم آیا بشارتتان ندهم؟ گفتند: آری ای رسول خدا. فرمود: هنگامی که غروب روز عرفه فرا رسد، خداوند در برابر ملائکه به وقوف کنندگان در عرفات مباحثات کرده،

می فرماید: فرشتگان من! به بندگان و کنیزان من بنگرید که از گوشه و کنار زمین، ژولیده موی و غبارآلوده، به سوی من آمده‌اند، آیا می‌دانید چه می‌خواهند؟ فرشتگان گویند: پروردگارا! از شما آمرزش گناهانشان را می‌طلبند.

خداوند فرماید: شما را به شهادت می‌گیرم، همانا من اینها را آمرزیدم. پس از مکانی که در آن وقوف کرده‌اید، آمرزیده و پاک باز گردید.

حضرت علی(ع) فرمود: از رسول خدا(ص) سؤال شد: کدام یک از عرفاتیان گناهکارترین هستند؟ فرمود: کسانی که از عرفات باز می‌گردند و گمان می‌کنند خدا آنان را نبخشیده است.

پیامبر اکرم (ص) نیز فرموده‌اند: برخی گناهان است که جز در عرفات بخشیده نشود.